

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

*Maailma kutsuu,
Grace 2*

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Maailma kutsuu, Grace 2

SAGA Egmont

Maailma kutsuu, Grace 2

Copyright © 2017, 2025 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727247960

1. print edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. DK-1120 Copenhagen

1.

Selvitysyriityksiä

– No, sanoi Gordon, – tuleeko sinusta taiteilija?

– Minä toivon niin, Grace sanoi vakavasti, päättäen olla välittämättä pojan äänessä kuuluvasta happamasta sävystä. – Muotoilu meni aivan pieleen, mutta olen itse tyytyväinen kaikkeen muuhun, ja kirjalliseen kokeeseen myös.

– Milloin sinä saat tietää?

– Elokuun puolivälissä he ilmoittavat valituille.

Gordon nyökkäsi ja antoi sitten katseensa vaeltaa yli laakson.

He olivat tulleet ryöväriluolalle ensimmäisen kerran edellisen kesän jälkeen. Grace ei olisi tahtonut tänne nytkään, mutta ei ollut keksinyt enää mitään pätevää syytä kieltäytyä. Päivä oli pilvinen ja ennen iltaa sataisi, mutta vielä oli mitä mainioin tilaisuus tehdä pieni retki. Gracella ei ollut kotona mitään välttämätöntä työtä, kun pääsykoe oli ohi, eikä siihen tarvinnut enää harjoitella. Ennen heidän kotiin tuloaan Cora oli järjestänyt suursiivouksen, joten Grace ei voinut väittää olevansa tarpeen taloustöissä. Edes Faithin kapiot eivät kelvanneet tekosyyksi, sillä Faith oli istunut

jo useamman päivän tohtorilassa harjoittelemassa kutomista Fannyn kangaspuilla, kun Fanny vietti aikaa Stuartin seurassa.

Ja joskushan hänen piti kuitenkin tulla luolalle. Se oli ollut Gracen lempipaikkoja lapsuudesta alkaen, eikä hän saisi antaa typerien muistojen karkottaa itseään. Ei kai hän jättäisi menemättä Berliiniinkään, jos joskus vielä saisi mahdollisuuden, vain siksi että...

– Sinä sitten olet taas poissa koko talven, Gordon katkaisi hiljaisuuden. – Ja minä saan homehtua täällä.

– Voisithan sinä tulla Heriotiin paikan päälle, Grace sanoi epävarmasti.

Itse asiassa hän ei tahtonut, että Gordon tulisi Edinburghiin. Hän ei tahtonut ketään tuttavaa Edinburghiin. Kaupungissa viettämiensä päivien aikana tyttö oli aivan kuin huumaantunut siitä vapaudesta, mitä sai kokea. Totta kai oli mukava tietää, että Edinburghissa oli isoäiti ja sopivasti muita tuttuja ihmisiä, joihin tarvittaessa turvautua – mutta että saattoi kävellä kadulla kilometrikaupalla ketään tervehtimättä ja tehdä mitä tahtoi ilman, että tieto asiasta olisi levinnyt kuin kulovalkea koko suvun piiriin – se tuntui aivan uskomattomalta. Grace tajusi yhtäkkiä, mitä varten Hope Trask halusi asuntolaan.

– Äh, sanoi Gordon, – en minä pysty siellä lukemaan kahden luokan yli. Kotoa käsin se käy paremmin. Ja tulenhan minä sinne tenttimään.

Oli taas hetken hiljaista. Grace ajatteli, että heidän tapaamisiinsa oli hiipinyt kummallisia hiljaisia hetkiä, jotka eivät enää olleet kodikkaita ja mukavia, vaan jotenkin kiusallisia.

– Tutustuitko sinä siellä jo uusiin ihmisiin? Gordon kysyi.

– Muutamiin, Grace vastasi. – Erään tytön kanssa tulimme jo melkein ystäviksi.

Hän ei sanonut, että toisena koepäivänä heitä oli ollut jo suuri joukko tyttöjä ja poikia yhdessä syömässä lähistön automaatissa, ja että hän oli haikeana miettinyt, ketkä joukosta lopulta aloittaisivat opintonsa syksyllä. Mutta Gordonin ei ollut tarpeen tietää kaikkea, vaikka tämä olikin kesän kuluessa käyttäytynyt aiempaa kauniimmin.

– Se Barclayn seuralainen on kuulemma lähtenyt, Gordon sanoi ja katseli yhä yli laakson.

– Vai niin, sanoi Grace. Ensimmäistä kertaa elämässään hän oli kiitollinen siitä, että Moira oli ”sattunut kuulemaan” asiasta ja toittottanut sen hänelle melkein ensimmäiseksi, kun he olivat äidin kanssa edellisenä iltana astuneet kotikynnyksen yli. Samalla Moira oli julistanut Axelin kyselleen häneltä, milloin Grace tulisi kotiin, ja se sai tytön vähän levottomaksi.

– Gracie, sanoi Gordon yhtäkkiä. Ja nyt poika katsoi suoraan häneen hurjilla mustilla silmillään. – Minä ymmärrän, että me olemme liian nuoria sitoutumaan. Ja minä tiedän hyvin, ettei sinuun saa tehdä varauksia. Mutta voisitko sinä silti luvata, että niin kauan kunnes minäkin tulen Edinburghiin, sinä et...

– Minun pitää mennä, Grace sanoi ja ponnahti jaloilleen kuin pistettyinä. – Stu lähtee ylihuomenna ja tahdon ehtiä olla vähän hänen seurassaan, kun niin monta päivää meni hukkaan matkalla.

Ja samassa hän jo viiletti alas rinnettä. Tuntui hyvältä juosta, kun oli kävellyt kaupungin kovia katuja, mutta muuten tyttö katui katkerasti, että oli lähtenyt Gordonin mukaan. Hänen pitäisi tästä lähtien välttää entistä tarkemmin kahden kesken jäämistä tämän kanssa – ja se tuntui kauhealta. Gordon oli hänen paras ystävänsä. Tai oli ainakin ollut sitä. Nyt Grace ei enää tiennyt, mitä tämä oli.

Hän juoksi melkein koko matkan Koivurantaan asti. Entä, ellei

hän pääsisi sisään taideakatemiaan? Jos hän olisikin koko talven kotona? Mitä hän oikein tekisi? Ainahan hän voisi tietysti lukea jotakin kirjekurssia tai mennä kotitaloustunneille, mutta se ei riittäisi. Hänen pitäisi päästä pois, jonnekin...

Tuttu hahmo nousi puutarhapöydän äärestä, kun Grace pujahti portista. Liian myöhään tyttö tajusi, ettei voisi enää kääntyä.

– Hei, Grace, sanoi Axel Barclay.

– Mitä sinä tahdot? Gracelta lipsahti. Hän oli hengästynyt ja pörröpäinen juoksunsa jälkeen, ja kaikkein viimeksi olisi halunnut nyt törmätä Axeliin.

– Cora sanoi sinun lähteneen asioille, mutta että tulisit ehkä pian, ja minä ajattelin odottaa, Axel selitti.

Cora oli tietysti ajatellut olla hienotunteinen, mutta yhtäkkiä Grace melkein toivoi, että tämä olisi kertonut hänen lähteneen nummille Gordonin kanssa. Se olisi ollut Axelille oikein!

– Vai niin, sanoi Grace. Hän seiso i hiekkakäytävällä, koetti saada hengityksensä tasaantumaan ja risti vapisevat kätensä.

– Onko sinulla asiaa?

Axel näytti vähän hämmentyvän.

– Ei nyt mitään erityistä, hän sanoi epävarmasti. – Me emme vain ole puhelleet aikoihin.

– Ei, sanoi Grace, – sitä me emme ole tehneet.

– Niin, minä vain ajattelin... Axel puri huultaan. – No, itse asiassa Fergie sanoi, että minä olen pahoittanut sinun mielesi.

Grace hengähti terävästi. Mitä *muuta* Fergie oli mennyt sanomaan?

– Anteeksi, etten minä kirjoittanut talvella, Axel sanoi yhtäkkiä. – Mutta oli niin paljon muuta, uusi koulu ja toverit – ja sinulla tuntui olevan niin hauskaa siellä kaukana. Ajattelin, etteivät sinua kiinnosta minun asiani.

Grace ei sanonut, että tästä ajatuksesta huolimatta Axel oli nähnyt hyväksi harvoissa kirjeissään kuvata niin äärimmäisen yksityiskohtaisesti kouluelämäänsä, tosin kaiken muun paitsi Fergien sukupuolen osalta.

– Fergie on hirveän reilu, me olemme todella hyvät ystävät, Axel jatkoi vähän epävarmasti, kuin olisi haparoinut pimeässä ja koettanut kepillä tunnustellen löytää oikean polun, vaikka oli toivonut Gracelta valaistusta askeleilleen. – Ajattelin, että kun sinä et kuitenkaan olisi jouluna kotona, voisin hyvin mennä hänen luokseen, kun hän kutsui. Kesälomalle minä olisin mieluusti tullut ensiksi yksin, jotta olisin saanut tavata sinut, mutta tuli se kiinnostava kesäkurssi, ja muutenkin olisi ollut hölmöä laittaa Fergie sitten matkustamaan tänne yksinään... Minä en ollenkaan ajatellut, ettet sinä pitäisi hänestä.

– Minusta tuntuu, ettet sinä ole ajatellut viime syksyn jälkeen monta muutakaan asiaa, Axel Livingstone Carmichael Barclay, Gracelta lipsahti.

Hän ei ollut aikonut sanoa sitä. Hän oli aikonut pysytellä hiljaa ja hyvin tyynenä, antaa Axelin kiemurrella ja katsoa, mihin se johtaisi. Mutta nyt hän oli paljastanut itsensä.

Axel punastui rusketuksensa alla.

– Jos sinä tarkoitat sitä, mitä luolalla... Hän puri huultaan.
– En minä tiedä tehneeni mitään väärää, Gracie! Hyvä on, en ole pitänyt sinuun varmaan kylliksi yhteyttä, mutta koetin juuri selittää, miksi. Ja kun olen nyt koettanut tavata sinua, olet luis-
kahtanut aina tiehesi kuin märkä saippua.

– Koettanut tavata, niin, sen... Grace haki oikeaa sanaa, kunnes muisti, miten Stuart oli Fergietä kuvannut. – Sen *hepsankei-*
kan kanssa!

– Älä nimitä häntä niin!

– Oh, kappas vain! Grace nakkasi niskojaan. – Miten sinä nyt ollenkaan selviät, kun hän on poissa!

– Gracie, me olemme vain ystäviä.

– Niin varmaan. Grace tuijotti Koivurannan savupiippua ja räpytteli silmiään rukoillen, ettei alkaisi itkeä. Hän kuolisi häpeästä, jos alkaisi nyt itkeä.

– Paraskin puhuja! Itse roikut MacDonaldin seurassa!

– Gordon on minun paras ystäväni, Gracelta lipsahti kuin vanhasta tottumuksesta.

– *No niin*, Axel tiuskaisi. – Mitä varten sinä et sitten usko, että minä ja Fergie...

– Mitä sinä oikeastaan tahdot? Grace keskeytti. Hänestä tuntui epämiellyttävästi siltä, kuin hän olisi käynyt tämän saman keskustelun joku viikko sitten Archien kanssa ja jäänyt silloin tappiolle, eikä hän halunnut sen tapahtuvan toistamiseen.

– Minä tahdon... Axel ähkäisi ja näytti siltä, kuin olisi oikeastaan tahtonut hakata päätään puutarhapöytään. – Grace, minä tulin tänne pyytämään anteeksi, jos olen pahoittanut mielesi. Minä tulin puhumaan kanssasi rauhassa ja... kertomaan, miten hirveästi olen sinua ikävöinyt. Ja että minä *olen* ajatellut sitä... sitä viimesyksyistä.

Gracesta tuntui kuin hänen polvensa olisivat olleet pettämäsillään. Kaikki kääntyisi hyväksi, Axel vakuuttaisi pitävänsä vain *hänestä*, ja...

– Mutta jos sinä olet noin mahdoton, taitaa olla parasta, että minä häivyn, Axel jatkoi. – Jos sinä rupeat määräämään, kenen kanssa minä saan ystäväystyä ja kenen seurassa olla, vaikka sinä itse...

Hän nielaisi, aivan kuin olisi ollut sanomaisillaan jotakin liikaa. Sitten hän marssi Gracen ohi, niin läheltä, että tyttö melkein

tunsi pojan käsivarren hipaisun, ja ulos portista, jonka paukautti voimalla kiinni perässään, ja kävelytietä pitkin taakseen katso-matta.

Puutarhaan laskeutui outo hiljaisuus. Gracesta tuntui, kuin linnutkaan eivät olisi tohtineet sirkuttaa.

Mitä hän oikein oli mennyt tekemään? Miksei hän ollut anta-nut Axelin puhua, kuunnellut tätä? Miksi hän oli pitänyt kiinni ylpeydestään? Ehkä Fergie todella *oli* vain Axelin ystävä – aivan kuin Gordon oli hänen ystävänsä. Ehkä Milly oli ollut oikeassa Nizzassa, ehkä Axel ei todellakaan tarkoittanut yhtään mitään muuta kuin juuri sitä, mitä kirjoitti!

Mitä hän tekisi? Pitäisikö hän juosta Axelin perään? Se olisi noloa, se olisi nöyryyttävää, mutta eihän hän voisi antaa tämän mennä...

Myöhemmin Grace ajatteli, että tuolloin luonto päätti hänen puolestaan. Pilvet olivat tummuneet ja painuivat matalalle, kuin olisivat liukuneet alas vuorenrinteitä. Ja yhtäkkiä ensimmäiset sa-depisarat putosivat taivaalta niin raskaina, että Graceen melkein koski niiden osuessa hänen päähänsä ja hartioihinsa.

Hän ehti ylös verannalle viime hetkellä, kun kaatosade pyyh-käisi kaupungin yli. Näytti siltä, kuin harmaa verho olisi vedetty Koivurannan ja koko muun maailman väliin. Grace kuuli huutoja tohtorilan rakennustyömaalta, kun miehet syöksyivät suojaan keskeneräiseen rakennelmaan, ja hän ajatteli, että ellei Gordon ol-lut lähtenyt heti hänen perässään ryöväriluolalta, tämä kastui, ja että Axel kastui myös, mutta aivan omaa syytään, sillä jos tämä vain olisi käyttäytynyt toisin, Grace olisi pyytänyt pojan sisään – ja sitten hän tunsi melkein kipeää helpotusta siitä, ettei hänen tar-vinnut nyt juosta Axelin perään.

– Hän tulee järkiinsä, Grace mutisi. – Minä tiedän, että hän tulee!

Tyttö avasi oven ja meni sisään. Keittiöstä tulvi jonkin leivonnaisen tuoksu, sillä oli tee-aika. Cora kuului puuhaillessaan hyräilevän sen musiikin tahtiin, jota Stuart soitti olohuoneessa. Äiti oli vetäytynyt työhuoneeseensa, mutta Fanny istui pianon vieressä, ja kun Stuart mielestään ei soittanut hyvin – vaikka Gracen korvaan jokainen sävel kuulosti täydelliseltä – ja rämäytti kaikki sormensa epätoivoisina koskettimille, Fanny laski kätensä hänen kädelleen ja sanoi jotakin rohkaisevaa ja lohdullista.

Grace mietti hetken, menisikö keittiöön, mutta hän ei tahtonut tavata Coraa, joka tietysti kysyisi jotakin Axelista. Hän ei voinut mennä olohuoneeseen, jonka suloinen idylli tuntui Prinssin ajoittaisista epätoivon puuskista huolimatta niin rikkumattomalta, vaikka olikin juuri Stuartin seuraan vedoten jättänyt Gordonin nummelle. Hän ei voinut häiritä äitiä työhuoneessa, eikä hän tahtonut mennä yksin yläkertaan, sillä Moira oli jälleen apteekilla siinä viheliäisessä juoksutyön tehtävässään, jonka seurauksena he joutuivat kuulemaan jokaisen kaupungilla kiertävän juorun.

Hetken emmittyyään Grace avasi välioiven, pujahti kaupan takahuoneeseen ja siitä itse myymälään.

– Kas, Gracie! Isä nosti katseensa jostakin myyntiluettelosta, jota luki tiskin ääressä.

– Onko näin hiljaista? Grace kysyi pelästyneenä. Hän oli lapsesta asti oppinut määrittelemään perheen taloudellisen tilanteen sen mukaan, kävikö myymälässä asiakkaita.

Isä naurahti.

– Älä säikähdä, minä olen kyllä saanut juosta kylliksi koko päivän, hän sanoi. – Pari matkailijaa ehti lähteä ulos juuri ennen

kuin taivaat aukenivat, ja nyt olisi sama, vaikka sulkisin kaupan, sillä kukaan ei liiku mihinkään ennen kuin sade hiljenee. Minä luulin, että sinäkin olet ulkona.

– Minä tulin jo kotiin, Grace selitti tarpeettomasti. – Onko si-
nulla minulle mitään työtä?

Isä katsoi häntä vähän pitkään.

– Archien eilen ottamat kuvat ovat laittamatta kuoriin, hän sanoi. – Aioin juuri ryhtyä siihen. Osaatko sinä olla kyllin huolel-
linen?

– Kyllä minä *sen verran* numeroista ymmärrän, että osaan laittaa jollakin luvulla merkityt kuvat samalla luvulla merkittyyn kuoreen! Grace puuskahti.

Hän istuutui valokuvaamon puolella olevan pitkän työpöydän ääreen ja alkoi kuorittaa kuvia. Työ oli juuri sellaista, mitä hän oli toivonut: se vaati hiukan keskittymistä, mutta ei liiaksi.

– Eikö ole hyvä, että Archiella on hyillinen auto, eikä hän ole nyt ulkona moottoripyörän kanssa! Grace kysyi rohkeasti, kun isä jäi nojaamaan ovipieleen ja katselemaan hänen työtään kädet tas-
kuissa.

– Ehkä niin. Isä naurahti vähän. – Katsotaan nyt, miten se al-
kaa mennä. Toistaiseksi näyttää paremmalta kuin odotin.

Hän nyökkäsi kuvanippuihin, joita oli Gracenkin mielestä runsaammin kuin ennen.

– Minä luulin, että Archie tekee tämän aina heti itse, kun on kehittänyt kuvat, jatkoi Grace rupattelua. Hän tahtoi kaikin voi-
min pitää poissa mielestään sekä Gordonin että Axelin.

– Noilla ei ole niin kiire, isä sanoi, – ne ovat maaseututilauksia ja Arch toimittaa ne perille joka tapauksessa vasta seuraavassa ajossa. Kiireempi on niiden matkailijoiden kuvilla, joita tullaan

hakemaan täältä heti seuraavana päivänä. Ja hyvä niin. Archiella ei nykyään ole aikaa istua iltakaudet työpöydän ääressä.

Jokin isän äänessä sai Gracen nostamaan päätään.

– Ajaako hän niin myöhään? tyttö kysyi viattomana.

Isä epäröi hetken, aivan kuin olisi miettinyt, mitä Gracelle sanoisi.

– En tiedä, mitä pojalle on tapahtunut, hän sitten sanoi, – mutta hän ei ole kuluneella viikolla tainnut olla ainoanakaan iltana kotona.

– Missä hän sitten on? Grace ei vielääkään ymmärtänyt.

– No, isä hymähti, – mikäli meidän omaan pikku tietotoimistoomme on luottamista, niin... ”Archiella on eri tyttö joka ilta, ja minä satuin kuulemaan neiti Coburnin sanovan rouva Patonille, että tämän kannattaisi lukita Jane sisään.”

Isä matki taitavasti Moiran ääntä, joka muuttui kimeäksi tämän innostuessa, eikä Grace voinut olla tirskahtamatta.

– Mutta ei kai *Archie!* hän sitten puuskahti. – Eihän hän ole mikään Stuart!

– Minä en oikein usko siihen rotuoppiin, josta nyt niin paljon puhutaan, mutta siinä ehkä on perää, että ihmisen pitäisi miettiä, minkälaisia perintötekijöitä jakaa eteenpäin, isä mutisi kuin puoliksi itsekseen. – En minä oikein voi Archieta moittiakaan – mehän olemme äidin kanssa koettaneet saada hänet lähtemään edes joskus ulos. Nyt hän käy ulkona. Ehkä hän siitä rauhoittuu.

Grace sulki miettiväisenä valokuvakuoren. Kuluneella viikolla? Heidän poissa ollessaan siis, sen jälkeen, kun veli oli polttanut Fannyn kuvat. Oliko tämä ottanut niin todesta hänen kehoituksensa ”aloittaa puhtaalta pöydältä”?

– No, isä samassa sanoi kuin haluten vaihtaa puheenaihetta, – oletko sinä tavannut nyt Axelia?

– Axelia?

Kuvakuori luiskahti Gracen käsistä lattialle, ja isä kumartui ottamaan sen, ennen kuin Grace ehti liukua alas korkealta jakkaraltaan.

– Adam sanoi, että poika on ollut koko kesän kuin maansa myynyt, isä jatkoi. Grace tarttui kuoreen, mutta isä piti siitä kiinni, kuin olisi tahtonut estää tyttöä millään tekosyyllä viemästä puhetta toisaalle. – Ja äitisi sanoi, että sinä pahoitit mielesi siitä... mikä sen tytön nimi oli.

– Enkö minä sitten olisi saanut pahoittaa! Grace parahti, helitti kuoresta ja alkoi kauhukseen itkeä.

– No. Nono. Hän tunsu isän käden hiuksillaan. – Älä nyt. Anna anteeksi vanhalle isällesi, joka ei aina tahdo muistaa, miten herkkiä kuusit... tarkoitan, *melkein* seitsentoistavuotiaat ovat! Kun *minä* olin seitsemäntoista, kuningatar Viktoria eli vielä.

Grace tiesi, että isä yritti saada hänet nauramaan, mutta sinnikkäästi hän piti kasvonsa piilossa.

– Haenko minä äidin tänne? isä kysyi vähän avuttomasti.

– Ei! Grace parahti ja nosti päänsä. – Et saa! Ei äitikään ymmärrä. Kukaan ei ymmärrä.

– Elämä on sellaista joskus, isä myönsi. – Puhuisit Axelin kanssa. Se useimmiten auttaa.

– Minä... minä... Grace niiskaisi. – Minä puhuin jo. Hän oli täällä.

Isä ei sanonut mitään, ja Grace jatkoi onnettomana:

– Hän lähti tiehensä!

Nyt isä huokasi ja hieroi nenänpieliään kuin hänen päätään olisi särkenyt.

– Minä en olisi koskaan luopunut tupakasta, jos joku olisi sa-

nonut, millaista on, kun te alatte aikuistua, hän mutisi. – Minä kun luulin, että silloin elämä tässä talossa helpottuu!

Ennen kuin ehti estää, Grace tajusi tirskahtavansa.

– Kuulehan, Gracie. Isä tarttui häntä leuasta ja pakotti katsomaan itseensä. – Me miehet olemme sellaisia, että menemme tiehemme, kun emme oikein tiedä, mitä tehdä tai sanoa. Ja sitten saattaa olla, että harkittuamme asiaa me tulemme takaisin. Mitäpä, jos sinä nyt rauhoittuisit ja antaisit Axelinkin rauhassa tuumia asioita. Jos se siitä kirkastuisi.

Grace muisti, mitä isoäiti oli aikoinaan kertonut isän Amerikkaan lähdön syistä. Isäkin oli tahtonut ”mennä tiehensä”, mutta hän oli tullut takaisin.

– En minä kai muuta voi, hän mutisi.

– Minä taidan laittaa kaupan kiinni, isä sanoi, aivan kuin olisi ollut helpottunut saadessaan puhua jostakin arkisesta. – Sade ei hellitä, eikä näin viime minuuteilla kukaan tänne pyri. Eiköhän Coralla ole kohta tee valmiina.

2.

Matalapainetta

Kaatosade jatkui koko illan. Archie palasi kotiin vasta ennen illallista ja juoksi autolta sisälle suojellen öljykangastakkinsa sisällä kameraa. Hän meni suoraan pimiöön ja pysyi siellä illalliseen asti. Ruokapöydässä hän söi nopeasti ja oli valmis ennen kaikkia muita.

– Et kai sinä ole menossa mihinkään? äiti kysyi.

– Olen, Archie sanoi lyhyesti ja joi lasinsa tyhjäksi. – Kiitos ruoasta.

– Tuossa säässä! Saisit ajaa Coran kotiin.

– En minä jouda. Archie kaivoi autonavaimet taskustaan ja heitti ne veljensä lautasen viereen. – Vieköön Donald, jos tahtoo, mutta katsokin, ettet kolaroi.

Hän nousi ja katosi yläkertaan, ja pöytään laskeutui syvä hiljaisuus.

– Nyt on parempi, ettei kukaan lähde mihinkään, isä lopulta ilmoitti. – Soitatko sinä Williamsonille, Sappho? Jos sielläpäin ei sada näin kovasti, joku lapsista juoksee kyllä viemään viestin

MacRobille. Ja jos sataakin, niin Coran kotona ymmärretään, että hän on meillä yötä.

– Kenenköhän kanssa Archie tänään menee ulos? Moira pohdiskeli. – Sen tytön täytyy olla kyllä häneen eri hulluna, jos lähtee johonkin tässä säässä!

– Moira, sanoi äiti varoittavasti.

– Ehkä sinun olisi paras pitää listaa, Evan irvisti. – Voisit kirjoittaa ylös kaikkien kaupungin naimaikäisten tyttöjen nimet ja vetää yli niitä sitä mukaa kuin Archie käyttää heitä ulkona!

– Hyvä ajatus! Moira huudahti innoissaan. – Annatko sinä minulle paperia, isä?

– Evan, älä kiusaa häntä, ei hän käsitä, Faith sanoi moittivasti.

– Kyllä minä käsitän! Minä satuin kuulemaan, kun...

– Moira, sanoi nyt isä varoittavasti.

Stuart laski ruokailuvälineensä lautaselle.

– Täytyy sanoa, etten minä olisi koskaan uskonut tai ainakaan toivonut, että Arch seuraa minun jalanjälkiäni, hän myönsi. – En ole suorastaan ylpeä entisistä sankariteoistani.

– Minä satuin kuulemaan, kun rouva Paton sanoi, että Archiasta on tullut hamesankari, pisti Moira väliin.

– Moira! isä sanoi uudestaan, ja nyt Moira vaikenä vähän säikähtäneen näköisenä. – Antakaa Archien olla rauhassa. Joko sinä hait junalipun, Stu?

– Haen huomenna. Toivottavasti ylihuomisen aamujuna ei ole täysi.

– Pitääkö sinun jo lähteä? äiti kysyi pahoillaan. – Olisit tarvinnut vielä lomaa! Sinä olet aivan liian laiha ja kalpea edelleen.

– Pitää, Stuart sanoi lyhyesti. – Minulla on pari aika lupaavaa soitto-oppilasta, enkä voi jättää heitä viikkokausiksi yksinäisen harjoittelun varaan, jos haluan, että heistä tulee jotakin.

Gracen Euroopankiertue päättyy, mutta Koivurantaan hän ei aio jäädä!

Kun Grace palaa Berliinistä Ylämaalle, Koivurannan vilinä ja Flemingin sisarusten rakkauskiemurat ovat entisellään. Myös Gracella on paljon ajateltavaa – hän on hakenut opiskelemaan Edinburghin taideakatemiaan ja odottaa kuumaisesti myöntävää vastausta. Muutto Edinburghiin merkitsisi suurta vapautta ja irtautumista pikkukylän elämästä. Lisäksi Grace löytää yllättäen edestään nizzalaisella rantabulevardilla tapaamaansa miehen. Mitä ihmettä Lewis Willows tekee Skotlannissa?

Maailma kutsuu, Grace 2 on 13. teos mukaansatempaavassa Betty-sarjassa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikkoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.